

Arrest

nr. 155 213 van 23 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. RUMONGE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit en behoort u tot de Tibetaanse bevolkingsgroep. U bent op 18 oktober 1983 geboren in het dorp Kagung, Ganzi prefectuur, Sichuan provincie, gelegen in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). U ging tot vijftienjarige leeftijd naar een school dichtbij uw dorp. Hierna hielp u uw ouders op hun boerderij. In 2002 probeerde u China illegaal te verlaten. U was het immers beu dat u als Tibetaan weinig rechten had in China. U werd evenwel gearresteerd door de Chinese autoriteiten. Vervolgens werd u gedurende een periode van vijf à zes maanden opgesloten in verschillende gevangenissen in China. Nadat u 205.000 Chinese Yuan had betaald, werd u vrijgelaten.

In 2004 ondernam u een nieuwe poging om China te verlaten, deze keer met resultaat. U verbleef eerst ongeveer vijf maanden in het 'reception centre' in Nepal. Vervolgens reisde u verder naar India. In het 'reception Centre' van Dharamsala verbleef u ongeveer één à twee maanden. Tijdens deze periode regelde u uw inschrijving voor de Tibetaanse school in Bir. Nadat u enkele dagen les had gevolgd, besloot u te stoppen met school. U kampte immers met zware medische klachten na uw opsluiten in China in 2002. Ongeveer één jaar later begon u te werken als straatverkoper van T-shirts. U woonde intussen in Delhi. In 2010 huwde u met L.(...) L.(...) M.(...)(OV nummer 8.031.014).

In 2013 besloot u India te verlaten. U had immers het gevoel dat u als Tibetaan in India werd gediscrimineerd. Op 28 april 2013 reisde u met een vliegtuig vanuit Calcutta naar Frankrijk met een vervalst Indisch paspoort. Op 29 april 2013 kwam u in Frankrijk aan. Op 2 mei 2013 reisde u met de trein vanuit Frankrijk naar België, waar u dezelfde dag aankwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten voor: zes foto's, uw hukou, een attest van het opvangcentrum in Nepal, een attest van het opvangcentrum in India, uw Chinese identiteitskaart en uw green book.

Op 3 juli 2014 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het CGVS is van oordeel dat er voor u bescherming in India mogelijk is als 'eerste land van asiel'. Op 18 september 2014 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende geen beroep aan bij de Raad van State.

Begin maart 2015 kwam uw vrouw, Lobsang Lhamo Mayangtsang, aan in België. Jullie vroegen op 4 maart 2015 samen asiel aan. Het betreft uw tweede asielaanvraag. U zou België niet verlaten hebben sinds uw eerste asielaanvraag. Heden baseert u zich nog steeds op uw vorige asielaanvraag. U verwees naar de problemen zoals u die uiteen gezet had tijdens uw eerste asielaanvraag, zijnde de taalmoeilijkheden die u in India ondervond, het feit dat u de Indiase nationaliteit niet kon bekomen, u schrik had voor de Indiase politie wanneer u kleding op straat verkocht en verwees u naar de discriminatie die u in India ondervond. Ook gaf u aan dat uw vrouw intussen in België is aangekomen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een attest van de Dhokham Chushi Gangdruk associatie, een attest van het Bureau van Tibet (Brussel), een nota, een attest van de Tibetan Legal Association(India), een betalingsbewijs, een briefomslag en vier foto's.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Chinese identiteitskaart, hukou en green book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Palden Sangpo, geboren op 18 oktober 1983 en geboren te Kagung in het district Ganzi in de provincie Sichuan, TAR, VRC. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS 1 vragen 20-22 en vragen 32-41) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2004 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw eerdere opsluiting in 2002 door de Chinese autoriteiten naar aanleiding van uw eerste poging China illegaal te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 25 en 26) en uw jarenlange verblijf in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verbleef van 2004 tot 2013 in India. In het 'reception centre' van Dharamsala verbleef u ongeveer één à twee maanden waar u uw inschrijving voor de Tibetaanse school in Bir regelde. Enkele dagen nadat u lessen had gevolgd, besloot u te stoppen met de school. U kampte immers met zware medische klachten. Ongeveer één jaar later begon u te werken als verkoper van T-shirts. U woonde intussen in Delhi en huwde in 2010 met Lobsang Lhamo Mayangtsang. In 2013 besloot u India te verlaten.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS 1, vragen 4-6).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India verwees u opnieuw naar de problemen zoals u die uiteen gezet had tijdens uw eerste asielaanvraag, zijnde de taalmoeilijkheden die u in India ondervond, het feit dat u de Indiase nationaliteit niet kon bekomen, u schrik had voor de Indiase politie wanneer u kleding op straat verkocht en verwees u naar de discriminatie die u in India ondervond. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag grotendeels bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets waarover het CGVS zich reeds uitvoerig uitsprak, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas.

Verder legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag een attest voor van de Tibetan Legal Association en hield u tijdens het gehoor dat plaatsvond op 24 april 2015, aan dat uw RC niet vernieuwd werd sinds 2011 (zie groene map en gehoorverslag CGVS 2 p.5/7). Deze nieuwe verklaringen betreffende de verlenging van uw RC zijn geheel tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Eerder verklaarde u immers dat u in november of december 2012 problemen ondervond met de verlenging van uw RC, maar dat u uiteindelijk in staat was om deze te verlengen na het betalen van een bepaalde som geld. Ook gaf u aan dat u "een beetje problemen" kende in 2012, deze zelf oploste en daarom geen hulp had gezocht bij de CTA (zie gehoorverslag CGVS 1 vraag 90-92). Het is dan ook opmerkelijk dat u uw verklaringen tijdens het tweede gehoor aanpast en een attest van de Tibetan Legal Association voorlegt waarin vermeld staat dat u uw RC sinds 2011 niet meer vernieuwde (zie groene map). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, gaf u aan dat u niet zei dat u de som geld betaalde en u niet in staat was om uw RC in 2011 te verlengen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/7). Echter, deze verklaringen zijn niet afdoende en bijgevolg niet geloofwaardig aangezien het een essentiële tegenstrijdigheid in uw asielrelaas betreft. Meer zelfs, het brengt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in gedrang. Tenslotte verwees u naar uw moeilijke economische situatie in België en de komst van uw vrouw, maar haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het

laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS 1, vragen 5 en 6).

U verklaarde evenwel met een vervalst Indisch paspoort te hebben gereisd naar Europa en niet met uw IC. Uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben, zijn echter niet aannemelijk. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS 1, vragen 8-11). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de reële mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren/of wat u moest zeggen in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

U verklaarde bovendien dat u zowel uw RC als uw IC na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulke belangrijke documenten zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen documenten betreffen, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om de documenten terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers deze documenten zijn belangrijke document die uw identiteit kunnen staven. Het zijn officiële identiteitsstukken van de Indische overheid die iets zeggen over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India (zie gehoorverslag CGVS 1, vragen 12-14).

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de overige voorgelegde documenten zijnde het attest van de Dhokham Chushi Gangdruk associatie, het attest van het Bureau van Tibet, betalingsbewijs en foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw Tibetaanse afkomst en leven in Tibet en India gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het CGVS merkt nog op dat ook ten aanzien van uw partner Lobsang Lhamo Mayangtsang (OV nummer 8.031.014) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat ook voor haar India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel

3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij meent dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”* en *“Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”*

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 33 stukken.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente

en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. Vooreerst dient opgemerkt dat de Raad in zijn arrest nummer 129 671 van 18 september 2014, dat kracht van gewijsde heeft, in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag als volgt oordeelde:

“2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De verzoekende partij vraagt ter terechtzitting de aanvullende nota d.d. 2 september 2014 van de verwerende partij uit de debatten te weren wegens een te kort tijdsbestek om deze door te nemen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij over een week heeft kunnen beschikken om deze nota door te nemen; dat een dergelijk tijdsbestel ruimschoots volstaat om respectievelijk 2 en 9 inhoudelijke pagina's door te nemen. Op het verzoek om de stukken uit het debat te weren wordt derhalve niet ingegaan.

2.3.3. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker ten opzichte van de Volksrepubliek China zou kunnen koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar zou kunnen lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India in casu terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en reisdocument (IC) (gehoorverslag, vragen 4 tot 6). Verzoeker verklaarde India desalniettemin te hebben verlaten met gebruik van een vals Indiaas paspoort en zijn authentieke RC en IC in Europa te hebben afgegeven aan

een 'smokkelaar'. Op basis van dit illegale vertrek en het afgeven van zijn documenten betwist verzoeker de stelling dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat in casu slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen op basis van zijn illegale vertrek en het niet langer in bezit zijn van de nodige documenten, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals in casu door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' in Europa zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat hij in het bezit was van een Registration Card (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC). Verzoeker betwist dat hij een duplicaat kan krijgen van zijn IC bij het consulaat en stelt dienaangaande dat "enkele Tibetaanse vluchtelingen de proef op de som genomen hebben" bij het Indiase consulaat, doch daar "slechts als een schouderophalende reactie te horen kregen dat ze niets kunnen ondernemen", hetgeen hij wenst te staven met stuk 29. Verzoeker legt verder een document voor dat hij omschrijft als "een verklaring ondertekend door de ambassade van India na de aanvraag tot een IC, waarbij men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar tot het Bureau van Tibet diende te wenden" (stuk 30). Na raadpleging van beide stukken stelt de Raad vast dat deze niet kunnen overtuigen. Stuk 29 betreft een verklaring geschreven door een Belgisch staatsburger die actief is in een NGO, waardoor het geen enkel objectieve indicatie bevat aangaande het actuele beleid bij het Indiase consulaat. Stuk 30 betreft een fotokopie van een handgeschreven brief, vervaardigd door een derde, wat geen enkele garantie biedt op authenticiteit en evenmin enige indicatie vermag aan te tonen van het concrete beleid op het Indiase consulaat. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en de Indiase overheid. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de betreffende informatie duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, dd. 26 juni 2014, p 21-22). De stukken 29 en 30 die verzoeker hiertoe voegt bij zijn verzoekschrift doen aan deze informatie geen afbreuk aangezien verzoeker zelf niet in deze stukken wordt betrokken en er hoe dan ook niet uit blijkt dat de Indiase ambassade door de betrokkenen eerst door te verwijzen naar de 'Tibet office' onwillig zou zijn de nodige formaliteiten te vervullen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering illegaal te hebben gereisd met een vals paspoort en heden niet langer in het bezit te zijn van zijn reisdocument (IC), stelt de Raad derhalve vast

dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.3.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "informeel statuut" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de verlenging aan tal van bureaucratische voorwaarden onderhevig is en dat personen die hun RC hebben laten verstrijken boetes te wachten staan. Verzoeker stelt dienaangaande dat dergelijke personen "er in de praktijk er niet in slagen om hem te verlengen, waardoor zij de facto zonder recht op verblijf zitten".

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "gemakkelijk" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en "dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan "wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes" krijgen maar ook "De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de 'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe

te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (ibid., p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Hoger bleek tenslotte dat het al dan niet legaal verblijven van Tibetanen louter afhangt van de bereidwilligheid van die laatsten om daartoe de nodige administratieve stappen te ondernemen, gezien het een verblijfsrecht betreft dat vrij verkrijgbaar en verlengbaar is. Het artikel van de "North Gazette" waaruit verzoeker citeert doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHRM is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) in casu dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.4. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij aldaar taalmoeilijkheden had, er de nationaliteit niet kon bekomen, er schrik had voor de politie omdat hij geen documenten had en tenslotte er gediscrimineerd werd. De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande dat taalmoeilijkheden geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie of deze van de subsidiaire bescherming, verzoeker in India over een verblijfsvergunning beschikt met tal van economische, sociale en culturele rechten, verzoeker zich wel degelijk kon legitimeren middels het voorleggen van zijn RC, en tenslotte dat de voorbeelden die verzoeker aanhaalt van deze beweerde discriminatie onvoldoende zwaarwichtig zijn om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen gewagen in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de motieven van de commissaris-generaal daarin steun vinden en deugdelijk zijn. Verzoeker betwist deze motieven weliswaar in zijn verzoekschrift, doch onderneemt geen poging om deze te ontkrachten met objectieve argumenten. Verzoeker beperkt zich daarentegen tot het herhalen van zijn verklaringen en tot een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India gestaafd door artikelen met betrekking tot de algemene situatie waarin hij niet persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers in concreto te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dit is in casu niet het geval. Verzoekers bewering dat hij bij Indiase handelaren meer moest betalen dan de doorsnee Indiase staatsburger is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met 'vervolging', of 'ernstige schade' in bovenvermelde zin. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die

informatie blijkt daarentegen dat "Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen" en dat Tibetanen er "vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)", terwijl er "geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht" (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoeker stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van "alomtegenwoordige discriminatie", doch de stukken die hij daartoe neerlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (ibid. p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.5. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

Er dient op gewezen dat verzoeker niet door middel van onderhavig verzoekschrift rechtsmiddelen kan aanwenden tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 juli 2014 in het kader van zijn eerste asielaanvraag, noch tegen 's Raads arrest nummer 129 671 van 18 september 2014. De bevoegdheid van de Raad is in deze beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Dienaangaande oordeelt de bestreden beslissing evenwel terecht als volgt:

"Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India verwees u opnieuw naar de problemen zoals u die uiteen gezet had tijdens uw eerste asielaanvraag, zijnde de taalmoeilijkheden die u in India ondervond, het feit dat u de Indiase nationaliteit niet kon bekomen, u schrik had voor de Indiase politie wanneer u kleding op straat verkocht en verwees u naar de discriminatie die u in India ondervond. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag grotendeels bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets waarover het CGVS zich reeds uitvoerig uitsprak, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas.

Verder legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag een attest voor van de Tibetan Legal Association en hield u tijdens het gehoor dat plaatsvond op 24 april 2015, aan dat uw RC niet vernieuwd werd sinds 2011 (zie groene map en gehoorverslag CGVS 2 p.5/7). Deze nieuwe verklaringen betreffende de verlenging van uw RC zijn geheel tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Eerder verklaarde u immers dat u in november of december 2012 problemen ondervond met de verlenging van uw RC, maar dat u uiteindelijk in staat was om deze te verlengen na het betalen van een bepaalde som geld. Ook gaf u aan dat u "een beetje problemen" kende in 2012, deze zelf oploste en daarom geen hulp had gezocht bij de CTA (zie gehoorverslag CGVS 1 vraag 90-92). Het is dan ook opmerkelijk dat u uw verklaringen tijdens het tweede gehoor aanpast en een attest van de Tibetan Legal Association voorlegt waarin vermeld staat dat u uw RC sinds 2011 niet meer vernieuwde (zie groene map). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, gaf u aan dat u niet zei dat u de som geld betaalde en u niet in staat was om uw RC in 2011 te verlengen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/7). Echter, deze verklaringen zijn niet afdoende en bijgevolg niet geloofwaardig aangezien het een essentiële tegenstrijdigheid in uw asielrelaas betreft. Meer zelfs, het brengt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in gedrang. Tenslotte verwees u naar uw moeilijke

economische situatie in België en de komst van uw vrouw, maar haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”.

In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen in elkaars verlengde liggen en elkaar aanvullen en de vastgestelde tegenstrijdigheid niet correct is, kan hij geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing.

Zo kan de Raad evenzeer vaststellen dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag een attest voorlegt van de Tibetan Legal Association en tijdens het gehoor dat plaatsvond op 24 april 2015, aanhield dat zijn RC niet vernieuwd werd sinds 2011, zoals ook blijkt uit het voorgelegde attest. Deze nieuwe verklaringen betreffende de verlenging van verzoekers RC zijn geheel tegenstrijdig met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Toen verklaarde hij immers dat hij in november of december 2012 problemen ondervond met de verlenging van zijn RC, maar dat hij uiteindelijk in staat was om deze te verlengen na het betalen van een bepaalde som geld. Ook gaf verzoeker aan dat hij “een beetje problemen” kende in 2012, deze zelf oploste en daarom geen hulp had gezocht bij de CTA (zie gehoorverslag CGVS 1 vraag 90-92). De vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor aanpast en een attest van de Tibetan Legal Association voorlegt waarin vermeld staat dat hij zijn RC sinds 2011 niet meer vernieuwde ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid. Gelet op het voorgaande ziet de Raad niet in op welke wijze verzoekers verklaringen in elkaars verlengde liggen en elkaar aanvullen. Met de stelling dat zijn RC in 2011 verlopen is, dat hij 3000 roepies diende te betalen, dit geld niet had waardoor hij in 2012 ernstige problemen had, tracht verzoeker zijn verklaringen aan elkaar te koppelen, doch weerlegt hij geenszins de concrete vaststellingen. Verzoeker verklaart hiermee niet dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij in 2012 problemen ondervond met de verlenging, doch deze kon verlengen na het betalen van een bepaalde som geld en tijdens het gehoor dat plaatsvond in het kader van zijn tweede asielaanvraag, aanhield dat zijn RC niet vernieuwd werd sinds 2011, zoals ook blijkt uit het voorgelegde attest van de Tibetan Legal Association.

In 's Raads arrest nummer 129 671 van 18 september 2014, dat kracht van gewijsde heeft, werd reeds vastgesteld dat India overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet voor verzoeker beschouwd kan worden als “eerste land van asiel” en dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel. Ook toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

Wat betreft de vraag van verzoeker om een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C- 99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF